

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (2) - Henry Allen Ironside

Capitolul 2

O SLUJBĂ ASEMĂNĂTOARE CU A LUI HRISTOS

Retrospectivă asupra slujbei (Versetele 1-12)

Versetele 1,2

1 Tesaloniceni 2.1,2: Pentru că voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi nu a fost zadarnică; ci, după ce am și suferit mai înainte și am fost insultați în Filipi, după cum știți, am îndrăznit în Dumnezeu nostru să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu, cu multă luptă.

În primele douăsprezece versete, apostolul face o retrospectivă asupra slujbei sale, pe care au făcut-o el și tovarășii săi în cetatea Tesalonic. El le amintește credincioșilor cum a veni la ei din Filipi, unde a suferit și a fost insultat. În Faptele apostolilor 16 găsim relatarea despre acest tratament rușinos și aflăm că Pavel și Sila au fost arestați pe nedrept, bătuți cu nuiele și aruncați într-o temniță, unde li s-au pus picioarele în butuci.

În noaptea aceea s-au rugat în închisoare și I-au cântat lui Dumnezeu cântări de laudă. Cineva a spus că Evanghelia a venit în Europa printr-un concert spiritual. Au exista doi artiști: unul era Pavel și celălalt era Sila – posibil un tenor și un bas. Ce cântări au cântat, nu ni s-a transmis, dar concertul a fost așa de eficace, încât a făcut să se cutremure casa: a fost un cutremur mare și temnița s-a prăbușit. Acesta a fost rezultatul primului concert gospel, despre care avem o relatare în Noul Testament. Temnicerul s-a convertit.

În ziua următoare, autoritățile cetății au vrut să-i lase liberi pe Pavel și pe Sila, dar Pavel a spus: „După ce ne-au bătut în public necondamnați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în închisoare și acum ne scot pe ascuns?” Ca să nu fie legată nicio rușine de vestea Evangheliei, Pavel a refuzat să părăsească închisoarea pe neobservate. El a cerut: „Nu așa, ci să vină ei înșiși să ne scoată”. (Faptele apostolilor 16.37). Oamenii de seamă s-au declarat în cele din urmă dispuși să vină.

Când Pavel și Sila fuseseră eliberați din închisoare, ei au părăsit Filipi după o adunare de despărțire cu frații, în casa Lidiei. Ambii misionari au plecat mai departe pe drum, în cetatea Tesalonic, și au predicat acolo Cuvântul și mulți au fost conduși la cunoștința mântuitoare a Domnului Isus Hristos.

Versetul 3

În versetul 3, apostolul subliniază sfințenia vieții, care ar trebui să-i caracterizeze pe cei care vestesc mesajul lui Dumnezeu. Pavel era foarte precaut în ceea ce privea viața sa. El putea spune:

1 Tesaloniceni 2.3: Pentru că îndemnul nostru nu era din rătăcire, nici din necurăție, nici în înșelăciune; ...

Capitolul 2

El și însoțitorii săi erau în toate foarte deschiși. Ei nu aveau planuri ascunse. Ei nu ieșeau și predicau ca să câștige bani. Ținta lor era să-L glorifice pe Hristos și să câștige suflete.

Bărbatul, care predică Evanghelia, ar trebui să trăiască potrivit acestei Evanghelii. În viața sa nu ar trebui să existe nimic necurat, niciun rău ascuns, nimic care întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Dacă el are câștigul său personal ca țintă, slujba sa pentru Dumnezeu devine insuportabilă. Firește că și slujitorii lui Hristos trebuie să trăiască și Biblia spune: „Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.” (1 Corinteni 9.14). Dar când slujitorii lui Hristos predică numai ca să-și câștige existența, și-au greșit total drumul. Domnul îi sprijină pe cei care duc sincer mai departe lucrarea Sa.

Versetul 4

Pavel respinge orice motiv egoist în propovăduirea sa. El spune:

1 Tesaloniceni 2.4: ... ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.

„Ca să ni se încredințeze” – aceasta este o expresie remarcabilă. Slujba nu este alegerea omului, ci alegerea lui Dumnezeu. Pavel consideră misiunea de a propovădui Evanghelia, ca pe un privilegiu pe care i-l dăruise Dumnezeu.

Să ne gândim că lui Pavel și însoțitorilor lui li se încredințase *Evanghelia*. Aceasta este singura veste mare, pe care slujitorul lui Hristos o are de dat unei lumi pierdute. Oamenii le propun slujitorilor tot felul de teme posibile. După părerea lor, un slujitor al lui Hristos ar trebui să fie interesat de tot ce slujește îmbunătățirii omenirii. Dar sarcina lui este să predice Evanghelia și Cuvântul Domnului. Dacă reușim ca oamenii să fie mântuiți, toate celelalte se reglează în curând de la sine. Dacă putem să-i aducem pe oameni în concordanță cu Domnul, nu există probleme cu celelalte lucruri.

Deci, Pavel nu era preocupat să țină cuvântări politice sau prelegeri științifice. El are această singură dorință: ca oamenii să cunoască Evanghelia despre harul lui Dumnezeu. Credincioșilor din Corint le spune: „Pentru că m-am hotărât să nu știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. (1 Corinteni 2.2).

Versetele 5,6

1 Tesaloniceni 2.5,6: Pentru că nu am fost niciodată cu vorbire lingușitoare, după cum știți, nici cu lăcomie ascunsă, Dumnezeu este martor; nici n-am căutat glorie de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, ...

Să ne gândim cât de categoric vorbește apostolul în aceste versete despre devotamentul său unanim pentru Dumnezeu. Pavel și însoțitorii săi erau absolut liberi de motive egoiste. Ei nu se gândeau în primul rând la propria lor bunăstare, ci la bunăstarea altora și la onoarea lui Dumnezeu. Fiecare misionar și fiecare slujitor al lui Hristos ar trebui să aibă aceeași atitudine.

Versetele 6,7

1 Tesaloniceni 2.6,7: ...deși am fi putut să fim cu greutate, ca apostoli ai lui Hristos, ci am fost blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii.

Capitolul 2

Versetul 7 ar trebui să fie tradus în traducerea King-James după cum urmează: „Noi am fost blânzi cu voi, așa cum o doică își îngrijește copiii *proprii*”¹. S-ar putea să existe o deosebire între felul cum o doică îi tratează pe copiii altuia și modul cum i-ar trata pe propriii ei copii. Pavel îi socotește pe credincioșii din Tesalonic, acești creștini tineri, care-L cunoscuseră abia de curând pe Hristos, ca pe propriii săi copii în credință. El se străduiește în orice fel imaginabil, să-i zidească în Hristos.

Versetele 8-12

1 Tesaloniceni 2.8-12: Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți. Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu. Voi însivă sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, cu câtă sfințenie și dreptate și fără vină ne-am purtat față de voi, care credeți: după cum știți, cum vă îndemnam pe fiecare dintre voi ca un tată pe copiii lui, și vă mângâiam și vă mărturiseam, ca să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa.

Pavel ar fi putut să le spună copiilor săi în credință: „Acum, că v-ați convertit, aceasta este minim ce puteți face, să vă îngrijiți de sprijinul meu”. Dar el n-ar fi coborât Evanghelia la acest nivel josnic. În multe ocazii, când ajunsese la capătul mijloacelor sale financiare, el s-a întors la facerea de corturi, ca să îngrijească de sine și de însoțitorii săi. Când credincioșii și-au recunoscut îndatorirea și o considerau un privilegiu, să aibă grijă de Pavel, el a fost pregătit să le accepte sprijinul, dar nu i-a pus niciodată la încercare.

În versetele 8 și 9, Pavel le amintește credincioșilor din Tesalonic despre simpatia sa pentru ei și despre „osteneala și truda” lor pentru ei. Cuvântul „osteneală” se referă la chinurile nașterii. Pavel folosește același cuvânt când le scrie credincioșilor din Galatia: „Copilașii mei, pentru care din nou simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi” (Galateni 4.19).

Dacă am ști mai mult despre acest chin sufletesc care îl caracteriza pe Pavel! Dacă am ști mai mult despre strădania sa serioasă de a-i conduce pe oameni la Hristos, am vedea poate că mult mai mulți mărturisesc Numele Său. Suntem înclinați să vedem lucrurile în mod lucid. La Pavel, aceasta era altfel. El suferea, dacă oamenii nu veneau la Hristos, căci el se simțea răspunzător pentru ei. Și el se interesa de cei proaspăt convertiți „ca un tată de copiii lui”. El îl urma pe Hristos, ca ei să poată să vadă ce înseamnă să fii un slujitor adevărat al Domnului.

Rezultatul slujbei (Versetele 13-16)

Versetul 13

1 Tesaloniceni 2.13: Și pentru aceasta și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat că, după ce ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, ați primit nu un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.

Pavel le amintește credincioșilor din Tesalonic despre rezultatul lucrării sale printre ei. Să luăm seama la ce a produs Evanghelia în ei. Fiindcă văzuseră în viața lui Pavel dovada pentru

¹ Nota redacției: în Traducerea King-James scrie: *cherisheth her children* = „își îngrijește copiii”. Totuși, prin aceasta nu se înțelege neapărat că este vorba despre propriii copii.

Capitolul 2

realitatea Evangheliei, s-au simțit obligați să asculte de mesajul său. În timp ce ascultau, mesajul a ajuns la inimile și conștiințele lor și l-au crezut.

Când au devenit creștini, ei au primit Evanghelia nu ca pe un „cuvânt al oamenilor”, ci ca pe „Cuvântul lui Dumnezeu”, și El a avut efect în ei. Prin cuvântul Evangheliei suntem conduși la întoarcere și prin acest Cuvânt – „Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna al lui Dumnezeu” (1 Petru 1.23) – credincioșii din Tesalonic au fost născuți din nou. Cuvântul Evangheliei aduce mesajul în inimile și în conștiințele oamenilor și prin același adevăr sunt sfințiți. Isus S-a rugat: „Sfințește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17.17).

Versetele 14-16

1 Tesaloniceni 2.14-26: Pentru că voi, fraților, v-ați făcut imitatori ai adunărilor lui Dumnezeu în Hristos Isus care sunt în Iudeea; pentru că ați suferit și voi aceleași lucruri de la cei de un neam cu voi, ca și ei de la iudei, care au omorât și pe Domnul Isus și pe profeți, și pe noi ne-au alungat prin persecuție, și nu Îi plac lui Dumnezeu și sunt împotriva tuturor oamenilor; ne opresc să vorbim națiunilor, ca să fie mântuite, pentru ca să umple întotdeauna măsura păcatelor lor: dar mânia a venit peste ei până la urmă.

Acest adevăr i-a determinat pe credincioșii din Tesalonic să se angajeze pentru Hristos. Aceia, care erau iudei din naștere, trebuiau să se înstrăineze de cei dragi; ei trebuiau să se îndepărteze de prietenii lor cei mai dragi, să suporte prigonire amară și să îndure ocara lui Hristos. Aceia, care proveneau din medii păgâne, sufereau printre rudele lor păgâne și prietenii de mai înainte, așa cum sufereau iudeii creștini în Iudeea, printre prietenii și rudele lor iudei.

Răsplata pentru slujbă (Versetele 17-20)

Versetele 17,18

1 Tesaloniceni 2.17,18: Dar noi, fraților, după ce am fost despărțiți de voi pentru un timp, cu fața, nu cu inima, ne-am străduit mult mai mult, cu multă dorință, să vă vedem fața. De aceea am dorit să venim la voi, chiar eu, Pavel, o dată și chiar de două ori; dar ne-a împiedicat Satan.

Apostolul a exprimat dorința sinceră a inimii sale, de a-i revedea pe credincioșii tineri din Tesalonic. Fie că i-a revăzut pe pământ sau nu, el putea să aștepte cu bucurie să-i întâlnească la scaunul de judecată al lui Hristos.

Pavel voia să se întoarcă la Tesalonic, dar trebuia să recunoască: „Ne-a împiedicat Satan”. Satan a făcut aceasta prin faptul că ațâța prigoana împotriva lui Pavel. Toate ostenelele diavolului n-ar fi pricinuit nimic, dacă Dumnezeu nu i-ar fi îngăduit să lucreze. Când ni se pun piedici în cale și noi întrebăm dacă cel care ne împiedică este satan sau Dumnezeu, noi trebuie să facem deosebirea între *voia directă* a lui Dumnezeu sau *voia Sa care permite*. De foarte multe ori oamenii suferă în mâinile lui satan și a emisarilor săi, dar numai atunci când Dumnezeu a dat un consimțământ. Prin urmare, noi putem să acceptăm orice suferință ca venind de la Dumnezeu însuși.

Versetele 19-20

1 Tesaloniceni 2.19,20: Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa? Pentru că voi sunteți gloria și bucuria noastră.

Sufletele pe care le conducem la Hristos constituie „cununa laudei” noastre. N-am fi noi triști dacă n-am avea nicio cunună a laudei la întâlnirea cu Domnul, pentru că nu am reușit să

Capitolul 2

conducem la El pe cineva de pe pământ? Ai vorbit vreodată cu oamenii despre Răscumpărătorul tău? Ai scris prietenilor scrisori, ca să le povestești cum te-a mântuit Domnul? Ai dat cuiva mai departe vestea Evangheliei? În caz că încă n-ai condus pe nimeni la Hristos, hotărăște-te prin harul lui Dumnezeu să îndrumi pe cineva spre Mântuitorul, care înseamnă așa de mult pentru tine.

Ce bucurie de a câștiga pentru Hristos: bărbați, femei, copii mici! Ce prețios va fi când vom sta în prezența Sa și vom putea să spunem: „Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”. (Evrei 2.13). Ce grup îl va înconjura pe Pavel în ziua aceea!

Titlul original în engleză: „Chapter two: A Christlike Ministry“

Sursa: <https://plymouthbrethren.org/article/5462>